

St Jordi 20

Ajuntament de les Piles

HI HAVIA UNA VEGADA
UN POBLE MOLT PETIT,
PLE DE CASES DE PEDRA,
ON HI VIVIEN UNS
ESPILENCs MOLT
ESPECIALS, TANT ERA
AIXÍ QUE ES MINJAVIN
LIS SOPIS AMB
FORQUILLIS, PERÒ ALGÚ
ELS HI VA ROBAR!
ELS MÉS MENUTS DEL
POBLE VAN SER ELS
ESCOLLITS PER RESOLDRE
L'ENIGMA, AMB L'AJUDA
D'UN FOLLET, EL POP DE
L'ENXUP, LA BRUIXETA
DE L'ERMITA I, EL MÉS
IMPORTANT, LA SEVA
IMAGINACIÓ...

DELIRI ESPILENC

Aquest conte ha estat escrit per les famílies: Balcells-Balcells, Montalà-Carulla, Castells-Cadens, Segura-Miralles, Villanueva-Segura, Peribáñez-Balcells, Garriga-Pérez, Valls-Fernández, Sivecas-Segura, Segura-Berenguer, Fernández-Aguirre, Pasalaigua-Segura, Balsells-Valls i Balcells-Alcaraz.

És un conte que s'ha anat creant des de la imaginació, cada família que el rebia, anava escrivint-hi a continuació, afegint noves històries, creant nous personatges... qualsevol similitud és pura casualitat.

Des de l'Ajuntament de les Piles, i amb la col·laboració del Consell Comarcal de la Conca de Barberà, us volem agrair la bona acollida que ha tingut aquesta proposta, per tal d'amenitzar estones casolanes dins d'aquest període excepcional que estem vivint, i donar les gràcies a les famílies espilenques us hi heu implicat.

En agraïment a tot això, avui dia 23 d'abril de 2020, dia de Sant Jordi al nostre país, tots els espilencs que esteu confinats a les vostres cases rebreu un obsequi relacionat amb aquesta diada, i amb aquest conte. Desitgem que us agradi molt, i us sigui d'utilitat.

DELIRI ESPILENC

Fa molts i molts anys, en un país que estava tant i tant i tant a l'est, que estava a l'oest, hi havia un bonic poble envoltat de camps de safrà i piles de pedra on hi havia un nen i una nena, en Martí i la Llúcia, que parlaven amb la "i" i es menjaven les sopes amb forquilles.

Però al poble hi vivia un senyor molt dolent, que el seu nom començava per "F" i acabava en "o" que va amagar totes les forquilles del poble.

El Martí i la Llúcia i tots els seus amics, entre ells en Joan, en Magí, en Josep, la Maria, la Treseteta i l'Arnau, estaven corrent pels camps de blat. Eren molt feliços i desconeixien encara, que en Francisco havia pres "totis lis forquillis" perquè els nens no poguessin "minja sopes".

Era primavera i els camps estaven plens de "pepsparapeps". Els nens jugaven al seu joc preferit: endevinar si el "pepparapep" era poll, gall o gallina.

Al poble hi havia una església amb un campanar i un rellotge, que tocava els quarts i les hores. Els nens després de jugar una bona estona van sentir tocar les dotze. En acabar el mossèn del poble va començar a tocar l' Angelus i això volia dir que s' atansava l' hora de dinar. Els nens ho van agrair, ja que feia una estona que els budells grinyolaven esgarrafosament.

La Llúcia va dir:

—Estic morta de gana, que m' haurà preparat la mare per dinar avui?.

El Martí l' hi va respondre:

—Sempre estàs pensant en menjar. Vaaa..., juguem dues vegades al cuc amagar i després, anem cap a casa.

El recorregut fins a casa era una mica llarg. Eren als camps d'un petit poblet del costat coronat per un castell. Faltava mitja hora per arribar i la gana apretava molt.

Mentre caminaven, parlaven de que jugarien a la tarda. I el Marti va proposar, jugar a patacons i després de berenar una bona llesca de pa amb sucre i vi, jugarien a fer córrer la rutlla.

Pel camí la Llúcia va recordar que era dimecres. Els dimecres era costum per dinar, menjar “sopis” de pa amb caldo de farigola i un ou escaldat. En pensar-hi, s’hi feia la boca aigua. Que poc s’ho pensava que aquell dia i en dies successius no se les podria menjar.

Tots els habitants estarien desolats, com es “minjarien lis sopis”?

El que no sabeu nens, es que en un bosc proper darrera una pedra molt gran anomenada “La fita” hi habitava un follet que vetllava pel benestar de la gent del poble...

Encara els quedava un bon tros de camí, a uns cinquanta metres just hi havia la fita. La veritat és que la gana ja apretava i, al mateix temps, s’anaven perdent les ganes de xerrar. I pensar amb berenars encara agreujava més la situació.

Arribaren just a la fita i la Llúcia i el Martí alçaren la mirada per observar la fita, aquella pedrota gegant que la Llúcia sempre imaginava que un gegant molt i molt alt havia arrabassat de la muntanya de Sant Miquel i l’havia deixat caure just a l’encreuament dels camins de Pontils, les Piles i Biure com si volgués assenyalar ves a saber què.

La Llúcia va ser la primera qui va alçar la mirada i va deixar anar un crit d’espant. Ràpidament el Martí també va mirar a la fita o gran pedra i també va cridar. Al capdamunt de la fita hi havia assentat un personatge estrofolari de tamany petit que de seguida es va dirigir a ells.

—Qui sou vosaltres nens? On aneu per aquí? Ja és hora de dinar. Que no teniu gana?

La Llúcia i el Martí es van mirar, estaven estorats, cap dels dos gosava contestar a aquell ésser a qui no podien deixar de mirar tot estranyats. Tenia una cara bufona, un nas petitó, uns ulls ben grans i curiosos, uns llavis fins, unes galtes ben vermelletes, unes orelles força punxegudes i tenia el cabell negre i esbullat. Vestia

ben estrofolari. Portava una gorra verda llargaruda i caiguda, un jersei de ratlles vermelles i blanques grandíols, uns pantalons ni llargs ni curts marrons i anava descalç.

Els nens no podien obrir boca, llavors aquell petit ésser va recriminar-los-hi:

— Que se us ha menjat la llengua el gat? Fa estona que us sentia parlar pels descosits de què si jugar a patacons, que si berenar pa amb oli i sucre... I ara resulta que no teniu res a dir!

Els dos nens es van tornar a mirar, la Llúcia va assentir davant la mirada del Martí i va contestar:

— Som el Martí i la Llúcia. Anem a dinar a les Piles que ja és hora. I sí que tenim molta gana! I tu qui ets? I què ets? —va afegir.

I aquell petit ésser va fer un saltiró de la fita i es va plantar al terra davant dels dos nens i es va apressar a dir:

— Veig que ja torneu a tenir llengua! Que bé! Jo em dic Putxi i sóc un follet, visc aquí, al bosc! M'ha semblat sentir des de lluny que anàveu a les Piles i he cregut que seria convenient donar-vos un cop de mà.

—Hola Putxi! —va dir la Llúcia.

—Hola Putxi! —va dir en Martí—. Per què ens vols ajudar? Si no ens passa pas res!

En Putxi es va afanyar a dir:

— Oh, això que no us passa res ho dius ara, però...

— Però què? —es va afanyar a dir la Llúcia.

— Ara anem al gra! —va riure sorneguerament el follet— No puc ser massa explícit, però sí que us puc donar un consell que espero que tingueu ben present quan sigui el moment: quan les coses vagin maldades, no us doneu per vençuts i feu ús de la imaginació!

Dit això, en Putxi fa un gran salt fins al cim de la fita, alçà la mà, la va moure tot dient adéu, feu un altre salt i desapareixia entre el bosc. La Llúcia i el Martí obriren la boca de bat a bat i es miraren tot incrèduls davant tal desaparició. I així, palplantats, es van quedar durant uns minuts abans de reprendre el camí cap a casa.

Al llarg de tot el trajecte no van ser capaços d'articular ni una sola paraula. Tan sols van parar a fer un glop d'aigua a la font que es trobava al costat del camí i en que ben just hi brollava un rajolí d'aigua.

Aquella primavera no havia estat gaire generosa en pluges i s'augurava un mal any per als pagesos.

No s'acabaven de creure el que acabaven de veure. Eren moltes les preguntes sense resposta que els hi venien al cap: qui era aquell follet? d'on havia sortit? A què es referia quan parlava de que les coses podien anar maldades? Només pensaven en arribar a casa i poder gaudir del seu àpat preferit. Just abans d'arribar van aturar-se un instant per contemplar les vistes que els oferia el seu poble.

En arribar a la Plaça Major la Llúcia es va acomiadar del Martí i va anar ràpidament cap a casa. Els carrers estaven deserts, no hi havia ningú, era l'hora de dinar i ella feia tard. De ben segur que els pares la renyarien, li havien repetit mil i una vegades que no volien que arribés tard a l'hora de dinar perquè era una manca de respecte. Ella sempre havia pensat que en realitat el problema era que el seu pare es posava de molt mal humor quan tenia gana.

En obrir la porta de casa de seguida es va adonar que alguna cosa havia succeït. Els pares no l'esperaven a taula amb el dinar a punt com era habitual, sinó que estaven assentats al sofà de la saleta amb la mirada perduda.

—Què ha passat? — Va preguntar la Llúcia

—Algú ha robat totes les forquilles del poble? —li va respondre el seu pare, amb la veu trencada.

—Però com pot ser? I ara com ens menjarem la sopa? —va exclamar la Llúcia amb els ulls vidriosos.

En aquest moment la Llúcia va recordar les paraules d'aquell estrany follet. Es referia a això quan ens alertava de que necessitaríem la seva ajuda?

Llavors la Llúcia va pensar, si jo fos un lladre, on amagaria les forquilles del poble?

—Ah ja ho se! A la cabanya del secretari. La cabanya del secretari era una cabanya secreta que només coneixien els nens petits del poble. Un lloc màgic on només poden entrar-hi els petits, perquè l'accés és per una porta molt diminuta del color de l'arc de Sant Martí. A la cabanya hi ha fulles amb forma de sanefes, una sala molt gran que només poden veure els ulls dels nens, és tot de vidre transparent, hi ha unes finestres grosses que deixen entrar la llum i la música, unes libèl·lules de colors brillants que són les seves amigues, un quadre que han dibuixat entre tots i descriu els somnis dels nens de Les Piles, joguines de construcció, contes, minerals de totes formes i colors, i com a millor amic tenen un

unicorn, anomenat “Resistiré” de color blanc, amb una banya verda, groga, blava i vermella brillant i unes ales molt grans liles, i sobre el “Resistiré” sortien sovint per les finestres de la cabanya volant,....volant.... volant..... cap a una platja secreta, amb llums de colors, un sol brillant, moltes disfresses.....

Però després va pensar.....

—Això és impossible! Els nens no robaríem mai les forquilles, ens agraden massa les sopes!!

Llavors va recordar una llegenda que feia anys li havia explicat la seva àvia: cada 100 anys quan la primavera augurava sequera, per setmana santa un pop gegant robador, anomenat Danseu ressorgia de les aigües de l'enxup, amb tants tentacles com nens hi havia a les Piles, era de color rosa fluix i tenia uns ulls brillants com les estrelles. Sortia a buscar tota la plata que trobava per les cases.

La Llúcia va quedar presa dels seus pensaments durant una estona... Quan va aconseguir sortir-ne, va pensar que aquest enrenou no podia resoldre'l ella sola, així que va sortir disparada de casa sense tan sols dir ni adéu.. ja no pensava en la gana que tenia... ni en la sopa ni tan sols amb el pa amb vi i sucre.

Les cames li tocaven al cul de tant que corria a buscar a en Martí... quan anava a girar la cantonada de cal Prous va xocar contra el Martí que corria tant com ella per anar a buscar-la. Després de recuperar-se del fort cop, van posar en comú tot allò que havia passat i van decidir que només hi havia una manera de saber del cert com era la llegenda que recordaven... havien d'anar a veure l'avia del poble, la senyora Maria, era la senyora mes velleta del poble i tot i que els anys li feien perdre la memòria sobre el mon en que vivíem, ningú com ella recordava el que havia passat al poble els últims 70 anys.

Van caminar per la costeta i en arribar a dalt de tot, allà la van trobar, la Senyora Maria reposava al pedrís davant de casa seva, amb el sol a la cara i acariciada per la marinada, que removia els seus cabells blancs i dèbils com si fulles d'un desmai es tractés.

Els dos nens van asseure's als peus de la Maria, i ella en veure'ls va fer una rialla, li encantava tenir companyia, i mes encara si es tractava dels menuts del poble, això li donava mes energia que el sol i la marinada.

Els dos nens, gairebé sense respirar , van explicar a la Maria tot el que els havia passat... i el tràgic esdeveniment de la desaparició de les forquilles.. Ella, sense posar-se massa nerviosa va contestar:

—Així doncs, ha tornat a passar... altre vegada ha tornat a passar...

—Senyora Maria ens pot explicar què és el que recorda?

—D'acord canalla, ara us explicaré el que recordo: quan jo era joveneta la meva germana em va explicar que un any la falta d'aigua augurava sequera i la gent estava molt trista perquè llavors no se celebrava la festa de la collita on tot el poble, grans i petits, dansaven i cantaven molt alegres. La manca de collita els feia submergir-se en una tristor molt gran. La meva germana m'explicà que una tarda les dones del nostre carrer es lamentaven de com s'ho farien sense el diners de la collita i de sobte van sentir un fort espetec. Quan es van girar van veure el pop Danseu que amb els seus grans tentacles s'emportava les culleres de totes les cases! I...

—I que més senyora Maria?- van preguntar en Martí i la Llúcia.

—Doncs que des d'aquell moment ens vam haver de menjar les sopes amb forquilles.

Amb el que ens agraden les sopes!!! i ara dieu que també s'han endut les forquilles? Nois. Només us puc dir que no sé per què s'enduu els nostres coberts el pop Danseu.

—La Llúcia i en Martí van marxar molt encuriosits de casa de l'àvia Maria. No sabien que menjaven les sopes amb forquilles per culpa del pop Danseu. Estaven tan acostumats que ni s'ho havien parat a pensar.

—A veure—va dir la Llúcia, una cosa està clara, al pop Danseu no li agrada la tristor i que no hi hagi festa i alegria. I com que s'enfada tant ens roba els coberts perquè estiguem tristos com ell i no puguem menjar les sopes que tant ens agraden. —Però i què podem fer?? Nosaltres no podem fer que ploqui —va dir en Martí tot tristot.

—És clar- va dir la Llúcia. Per això se'ns va presentar el fullet i ens va dir que havíem de fer servir la nostra imaginació!!

En Martí i la Llúcia es van mirar i de cop i volta tots dos a la vegada van dir:

—Ja està!!! Organitzem una festa com la que celebrem del Danseu a principis d'agost! Encara que ara sigui primavera... el pop Danseu es pensarà que tot està bé, que la gent del poble estan contents i llestos! Així aviat tornarem a tenir forquilles, o culleres! I com cantarem tots, aconseguirem que es posi a ploure!!!

Dit i fet, van anar a parlar amb els grans i petits del poble per organitzar la festa, van anar als pallers a buscar bales de palla i una mica de terra dels horts per decorar els escenaris.

Va arribar el dia, anaven vestits amb les teles de les cortines de casa, ben engalanats per ballar i cantar. Tot el dia van estar per tots els carrers i racons del poble anant fent espectacles, però ni la pluja, ni les forquilles apareixien...

L'endemà la canalla es van trobar a la plaça.

—Quants litres han plogut?? —la Llúcia va preguntar

PLOOOOF!!!! Es va sentir!!!

—Santa Llúcia et conservi la vista! Que no veus que està tot sec? —va dir en Magí

—Què ha sigut aquest soroll? —va dir en Martí

—Doncs tampoc passa res per preguntar quants litres han plogut, no? —va dir la Llúcia

PLOOOOF!!!! Es va tornar a sentir!!!

De cop va aparèixer en Putxi! Els nens i nenes que no el coneixien es van quedar ben parats.

—Veig que heu descobert com invocar-me!! —va dir el follet Putxi— Només cal que pregunteu quants litres han plogut, que apareixeré allà on sigueu!!

—Ostres Putxi, necessitem la teva ajuda, perquè el pop Danseu està trist perquè creu que no podrà celebrar la festa de l'estiu que tant li agrada, si hi ha sequera i mala collita —va explicar-li la canalla.

—A veure, com veig que teniu bon cor, us explicaré un gran secret d'aquest poble. Aquí les Piles, vivim en un territori molt especial, una zona clau al llarg de la història, on ha fet de divisió del Al-Andalus, ha sigut terra de pirates.... en Danseu és un ésser màgic que vol ajudar-nos, a la seva manera, a trobar i practicar els valors importants de la vida. És molt sensible a les energies de la gent del poble, i quan aquestes s'alteren negativament, es desequilibren els tres punts claus del poble.

—Quins tres punts claus? – van preguntar tota la canalla

—Aiii fillets!!! En aquest món tots som energia. L'energia no es crea ni es destrueix, sinó que es transforma! Aleshores aquí les Piles tenim 3 llocs especials que s'han de cuidar molt, sempre han de tenir pensaments positius, bones maneres de fer i de cuidar a la terra i sobretot a les persones... m'enteneu??

—Més o menys! —van dir les nenes— I quins llocs són aquests?

—Doncs el més potent es troba a Cal Jaumet Pastor, i els altres dos són la Cabanya Pirata, i la figuera de Cal Romà. Però jo ja no us puc ajudar més ara, si voleu saber què heu de fer en aquests llocs per sanear-los heu d'anar a veure la bruixeta espilenca.

—Qui, L'Antònia? La que viu allà al costat de l'ermita?— van preguntar els nens.

—Aquesta mateixa!! La que a la nit surt a fer un tomet amb l'escombra! —digué el follet Putxi, picant l'ullet!

Els nens estaven esperançats, ara ja sabien el que havien de fer per poder recuperar les forquilles, però alhora estaven molt angoixats, a la bruixa Antònia no li agradaven les sopes i no trobava a faltar les forquilles, així que no tenien clar si els voldria ajudar.

Mentre els altres debatien com convèncer a la bruixa, en Martí va decidir tirar pel dret, va enfilem el carrer de l'ermita i es va plantar davant la casa de la bruixa, va picar la porta, l'Antònia va obrir un porticó de la finestra i va preguntar:

—Que vols Martí?

—Com saps el meu nom? —va preguntar sorprès en Martí.

—Jo sé moltes coses d'aquest poble, des d'aquí dalt ho puc observar tot —respongué la bruixa.

—Necessitem la teva ajuda per recuperar les forquilles!! - va dir en Martí.

—Em sap greu però estic molt enfeinada i no puc perdre el temps amb tonteries - li va contestar la bruixa i va tancar d'un cop la finestra.

En Martí decebut va començar a marxar amb el cap cot, li feia molta pena explicar a la resta que no havia aconseguit convèncer a la bruixa. De sobte va sentir un grinyol, es va girar i va veure que l'Antònia havia obert la porta.

—Esperat noi, tinc una idea, us ajudaré si primer m'ajudeu a mi —digué la bruixa.

—Amb el que faci falta! —va contestar entusiasmat en Martí.

—Necessito que em porteu: un ou de la gallina més vella del poble, l'espiga de blat més daurada i tres caps grossos del torrent. Si em podeu portar això abans de la mitjanit, us ajudaré —va dir la bruixa.

—D'acord! - va contestar en Martí i va marxar corrent a trobar-se amb els altres a la cabanya del secretari.

Un cop units en Martí els explicà la seva conversa amb la bruixa Antònia. Van decidir dividir-se les tasques: en Martí i la Llúcia anirien a cal Huguet per

aconseguir l'ou. En Joan, en Magí, la Treseta i l'Arnau buscarien per tots els camps fins a trobar l'espiga més daurada i en Josep i la Maria baixarien al torrent.

Havien de donar-se presa, ja que quedaven poques hores per la mitjanit i poc s'imaginaven amb els entrebancs que es trobarien.

Els nens tots engrescats, per la missió que els hi havia encarregat la bruixeta Antònia, van a acabar de tramar el pla; en pic trobessin el que els recomanava portar la bruixeta, es trobarien al safareig, per continuar tots junts cap a l'Ermita.

Es van xocar tots els colzes per desitjar-se sort..... Tot dient:

—JUNTS HO ACONSEGUIREM!!!

Es dividiren tot cantant l'himne del poble de les Piles.

La gent que els trobava, quedava embadalida de veure'ls tant contents i entusiasmats.

En arribar al trencall del camí del Molí, en Joan, el Magí, la Treseta i l'Arnau, van separar-se del grup per anar a buscar l'espiga de blat més daurada, de tot el contorn.

En Joan portava l' iniciativa, volia anar al tros de la Font Freda, havia sentit comentar a casa seva que damunt la font, hi havia les espigues més boniques de tota la contrada.

Emprengueren el camí..... Més o menys, en arribar al trencall del camí dels horts..... En Magí digué:

—Atureu-vos!!

En Joan, la Treseta i l'Arnau digueren:

—Que passa??

Tots espantats en veure al Magí blanc..... Divisava en la llunyania, una manada de senglars..... I va cridar:

—Sortim del mig que puguen senglars corrent a tot drap.....

Tots esglaiats es van amagar..... El cor els hi anava a mil, recuperats de l'ensurt, arribaren a la font Freda i colliren un ram d'espigues daurades..... Així la bruixeta Antònia escolliria la millor.

Seguidament, enfilaren el camí de tornada cap el punt de trobada.

Mentre, el Martí, la Llúcia, el Josep i la Maria pujaren carrer de la Font amunt, en arribar al carrer Major és separaren...

En Martí i la Llúcia, ho tenien fàcil... Van anar cap cal Huguet... que segur que trobarien l'ou, però quin desengany, en comprovar que no n'hi havia cap.

El Martí tot decidit digué a la Llúcia:

—Això rai, tenim temps, anem a la granja.

Emprengueren el camí cap a la granja, tot comentant la jugada del robatori de "lis forquilles" que els tenia ben amoïnats, però amb l'esperança de que la bruixeta els hi solucionaria.

Arribant a la granja, els surt a rebre el Tommy, el gos que tenen els de cal Huguet, ells estaven tots enfeïnats plegant els ous.

Els nens s'engrescaren a ajudar i quan la Llúcia veu l'ou més gran i més ros de tot el corral, li diu en el Martí :

—Ja tenim l'ou de la gallina més velleta!!

El posaren en una cistelleta amb palla i emprengueren el camí cap el safareig.

Al mateix temps, la Treseta i l'Arnau baixaren carrer Major avall, direcció al torrent, mira per on...

Ensopegaren amb el pop Danseu i els pregunta:

—A on aneu nens??

Els que no es fiaven del pop digueren: —Anem a veure el Bernat pescaire.... I ves per on que aparegué el follet Putxi, portava un salabret amb un grapat de peixets, els havia pescat al riu Gaià. En veureu, al pop Danseu se li va fer la boca aigua..... Així la Treseta i l'Arnau van poder anar a pescar els tres caps grossos.

Tots els nens van coincidir al safareig, amb la missió complerta..... faltava poc per la mitjanit. Però en enfilat el camí cap a l'Ermita comes ajudeu-me, de cop i volta, el cel nocturn va omplir-se de núvols ben grossos que el van tapar, i amb ell la lluna plena que il·luminava el camí. Tot d'una, la foscor va envoltar als nostres protagonistes. Ni tant sols es podien orientar per les estrelles, perquè els núvols foscos ho tapaven tot.

—Ufff nois... això no m'agrada gens. —va dir en Joan

—No veig res! —va dir en Magí, espantat.

—Només hem de tirar camí a munt, no té pèrdua.... Em sembla... —va respondre la Tresetta, molt poc convençuda del que deia.

—Martí, ves amb compte de no ensopegar amb res i trencar l'ou—Va dir la Llúcia

—¿Martí, em sents? ¿Martí...?

A la foscor, se li va sumar una boira espessa. Els nens vam començar a perdre l'orientació i a separar-se, espantats.

—Martíiiiiiiii —cridaven.

—Mariaaaaa, Josepppp!!!

—Estic aquí !!!!!

—On és aquí, gamarús?!

—Hola!! No us veig !!!!!

—No us separeu! —intentava posar ordre l'Arnau.

Van passar dos minuts cridant-se i buscant-se. Aquells dos minuts se'ls van fer eterns, estaven tots força espantats. I a més, el temps anava corrents i ja era gairebé mitjanit.

De sobte, de dalt de l'ermita, va sentir-se un soroll sec i ràpid. Com el d'alguna cosa que sorgís d'un amagatall i emprengués el vol. Els nens van quedar-se de pedra...

Era l'òliba! És clar! Aquell ocell extraordinari que vivia al campanar de l'ermita, que veia en la foscor i tenia una oïda prodigiosa, va adonar-se de que els nens estaven tenint problemes. L'òliba va volar en cercles per sobre els caps dels nens, fent batre les seves ales amb molta, molta i molta energia.... Tanta, que la boira que els envoltava va desaparèixer, els núvols es van obrir, la lluna plena i les estrelles van tornar a brillar i els nens i nenes tornaren a veure el camí i als companys.

—Quin ensurt! Pensava que ens perdíem! —va dir l'Arnau- Estem tots?

—Sí, comprovat, no falta ningú —va dir en Joan— Afanyem-nos que és tard!

Van enfilar el camí cap a l'ermita, van arribar a casa de la bruixa Antònia i... Just quan anaven a picar la porta, aquesta es va obrir ràpidament.

—Entreu, ràpid, no tenim gaire temps, ens hem d'afanyar!

Dins la cuina de la bruixa Antònia estava tot llest per començar a preparar un xarop molt especial. Amb una olleta de ceràmica i amb aigua fent xup-xup i va tirar un ou de la gallina més vella del poble, l'espiga de blat més daurada, els tres caps grossos del torrent, un polsim de sàlvia, d'espígol i d'espernallac. Feia molt de temps que l'Antònia no dormia bé per culpa d'uns gegants enormes que envoltaven el poble i xiuxiuejaven un fort brunzit... Aquest so constant havia trastocat a la pobre bruixa fent que tingues malsons. La única manera de poder ajudar als infants del poble era poder descansar bé almenys una nit. Es va beure el xarop i tot seguit va començar a badallar molt fort.

—Ara nens és hora de poder dormir i aprofitar aquesta nit de lluna plena per poder recuperar forces. —va dir la bruixeta Antònia—. Demà al matí, a tren d'alba us estaré esperant amb una motxilla a l'esquena a la plaça roja. Vosaltres vindreu amb mi, però us heu d'equipar bé amb les botes de muntanya els peus, una gorra amb visera pel cap i una motxilla a l'esquena. Dins la motxilla hi portareu: màrfega, crema solar, lupa, xiulet, frontal, binocles, cantimplora, brúixola, fruits secs, fruita, dos entrepans i sac de dormir. Va dir la bruixa Antònia.

—Oh! Això és que ens espera una gran excursió? —va exclamar la Maria molt contenta.

La colla d'amics van marxar cap a casa, tot comentant l'aventura que havien d'emprendre l'endemà. Sense dir-s'ho, tenien una sensació ben estranya, entre neguit i il·lusió, que els feia sentir unes pessigolletes a la panxa.

A tren d'alba tots es van dirigir a la plaça roja, la bruixa Antònia els esperava, feia molt bona cara, ja no tenia aquelles ulleres tan fosques a sota els ulls, estava molt riallera i se la veia feliç.

—Bon dia nois, primer de tot us vull agrair que ahir m'ajudéssiu a preparar el xarop. He descansat molt i els meus somnis m'han donat la resposta per poder equilibrar els tres punts claus del poble, **SEGUIU-ME!** —Va dir la bruixa Antònia.

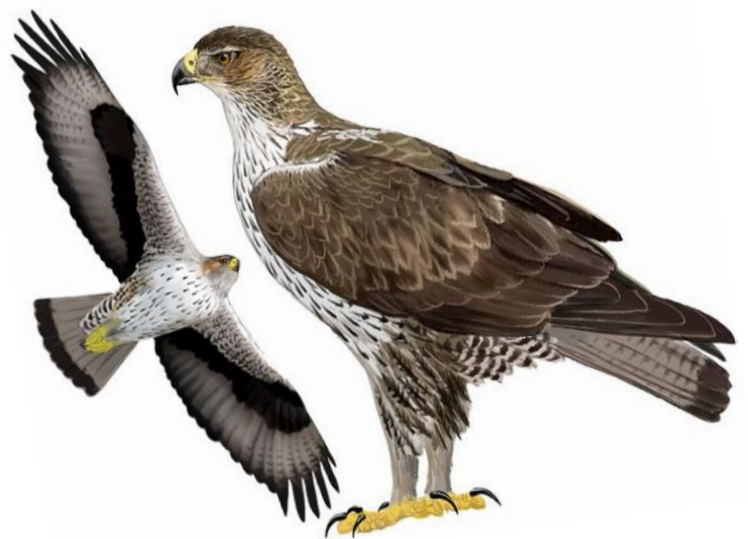
Tot caminant cap a la Font de Llorac, la bruixa Antònia els hi va començar explicar:

—El primer secret per poder equilibrar La Cabana Pirata, és ajudar a l'àguila cuabarrada a tornar a les nostres contrades...

—I per què? —van preguntar tots alhora.

—Perquè les àguiles cuabarrades quan deixen caure alguna de les seves plomes, els núvols tronen i comença a ploure, fent brollar les fonts i fent córrer totes les males energies. — explicava l'Antònia

—Es cert! Fa molt temps que no veiem les àguiles cuabarrades! —va dir la Treseteta.

—I com ho farem per fer tornar a l'àguila a volar sobre territori espilenc? —va preguntar el Joan.

—Doncs hem de derrotar els gegants que ens envolten. Amb els seus llargs braços no les deixen passar i les atrapen amb les seves mans enormes. — Va dir la bruixa Antònia.

—Pobretes!

—Ostres... !! I com ho farem per derrotar uns gegants tant grans nosaltres sols ? — va dir l'Arnau

—Heu de saber que els gegants tenen una por terrible a les cuques, si penseu una mica veureu que teniu la solució molt a prop —va dir l'Antonia.

La colla d'amics es van quedar tots pensatius, cuques..., cuques,...

—Es clar !! Com no hi hem caigut abans... la nostra Cuca Fera !!! —va dir en Martí

La colla d'amics van córrer a buscar la Cuca Fera, amb l'ajuda d'alguns dels pares del poble, es van posar en marxa en busca dels terribles gegants.

Tots dintre la cuca saltant, cridant i ruixant aigua a tort i a dret, van anar fent ruta per tot el poble, no es van deixar ni un carrer, ni una plaça per a on passar.

L'àguila, que havia anat sentint la música dels nens, estava molt contenta però no s'atrevia a venir per què no la ferissin.

Els gegants en veure arribar la Cuca Fera van marxar cames ajudeu-me.

I quan l'àguila va veure que els gegants ja no hi eren, va començar a donar toms circulars per sobre de tots els nens, estava tant contenta i feia tants toms, que li van caure varies plomes.

—Molt be nois i noies —va dir la bruixa Antònia—. Heu aconseguit equilibrar un dels 3 llocs especials de Les Piles.

—Mireu ! —va cridar la Teresa— Estan apareixent alguns núvols !!!

Això era molt bona senyal, no podien perdre el temps, encara els quedava molta feina per fer.

Tots junts, seguin a la bruixa Antònia, van pujar per la costeta de darrera del castell encaminant-se cap a Cal Romà. Allà els esperava la gran figuera.

—Per aconseguir poder equilibrar el següent lloc especial heu de saber que la figuera de Cal Romà fa molts mesos que no treu fruit, està trista i molt seca —va dir l'Antònia

—Doncs l'anem a regar i llestos ! —va dir en Joan

—Si, però no serveix qualsevol aigua —va dir l'Antònia—. Només farà fruit si la reguem amb aigua de la Font de Llorac.

Tota la colla d'amics van emprendre camí cap a la Font de Llorac carregats amb galledes, regadores i cantimplors per poder agafar el màxim d'aigua possible.

El camí de tornada a Cal Romà es va fer llarg i feixuc... les galledes pesaven molt...

A mesura que anaven regant la figuera els núvols eren cada cop més densos i negres. La cosa començava a funcionar !!

—Seguiu-me ! De camí a Cal Jaumet Pastor us aniré explicant com el podem ajudar —va dir la Bruixa Antònia—. Com tots ja sabeu, en Jaumet Pastor té molts anys i les forces ja no l'acompanyen per treure cada dia a pasturar el seu ramat d'ovelles. Els pobres animals necessiten menjar i sortir a passejar.

—Ostres pobre Jaumet i pobres ovelles... —va dir la Llúcia.

—Ja sé com ho farem! —va dir en Joan— Ens dividirem en tres grups. En Martí, la Llúcia i jo mateix, agafarem un grup de 10 ovelles i les anirem a passejar al tros de Cal Romà. En Magí, en Josep i la Maria agafaran 10 ovelles més i les passejaran pels camps de darrera l'ermita de Santa Eugènia. Finalment la

Tereseta i en l'Arnau agafaran un grup de 6 ovelles i les passejaran pel tros del Pintó, just el que hi ha al costat del parc.

Per grups, els 8 amics van començar a passejar els ramats, les forces ja començaven a minvar, necessitaven descansar i menjar.

Però de cop van començar a sentir trons. Primer eren llunyans, però cada cop se sentien més forts i propers. Unes petites gotes van començar a caure del cel.

Ho havien aconseguit !!

Van recollir els ramats i els van tornar a Casa d'en Jaumet.

—Felicitats nois i noies !! — els van dir la bruixa Antònia i el fullet Putxi —ara marxeu cap a casa està començant a ploure de valent.

Quan van arribar a les seves cases, molls, cansats i afamats, es van trobar la taula parada amb el menjar preparat. El Pop Danseu per fi havia tornat totes les forquillis del poble !!! podien tornar a menjar "lis sopis amb forquillis !!!

Va ploure tan que el riu Gaià baixava a l'ample i la cascada feina goig de veure.

Havent acabat de dinar, ens van reunir tots, grans i petits, a la plaça del parc, allà els esperava el pop Danseu.

—Espilencs i espilenques estic molt content amb tots vosaltres i sobretot amb aquesta colla de 8 amics. Han demostrat ser valents i estimar molt el poble de Les Piles. Ara jo marxaré, però energèticament continuaré estant aquí, en repòs per continuar cuidant el nostre poble, perquè jo també sóc espilenc. Només us demano que sapigieu cuidar i mantenir aquesta alegria que us caracteritza. Continueu fent festes, dinars populars, cantant, ballant, rient... És molt important que entre tots cuidem tot l'entorn de les Piles, la bonica natura que tenim, els ocells i també els seus nius, els toixons que volten pel camí del molí, les guineus que vénen de visita a l'ermita, a la piscina, al parc, als horts... que aquesta fauna que ens envolta vulgui continuar vivint aquí amb nosaltres. Que no fem desaparèixer els nostres boscos, perquè ells ens donen oxigen, bolets, salut... els hem d'afavorir fent-los créixer nets i polits, com ens agrada tenir casa nostra. Que mantenim el

poble ben net, amb les deixalles cadascuna al seu lloc, sense excrements d'animals domèstics pel carrer, regant les flors que veiem seques encara que no siguin nostres, traient males herbes i brosses dels jardins si veiem que fan lleig...

I el més important de tot! Tots som diferents, però tots ens hem de tractar des del respecte, des de la igualtat, agrupar-nos sense separar... viure des del cor, perquè tot sempre es pot veure de moltes maneres, però si pensem des de l'amor, tot ho veurem molt més bonic i bo.

—Per últim, només em queda dir-vos que, si us heu adonat, aquest cop les forquilles no les he pres perquè faltés aigua, tot i que, ho heu fet molt ben fet perquè ploqués i hi hagi bona collita, i per això també us recompensaré tornant-vos les culleres!! —va continuar dient en pop Danseu.

Es veien cares d'admiració entre tothom, mirant-se els uns als altres contents, sorpresos... i de cop i volta aplaudiments!

—Gràcies pop Danseu!!! —deien tots.

—No em doneu les gràcies, us les torno perquè us ho mereixeu i heu après la lliçó de les culleres... Quan els nens pujàveu cap a casa la bruixeta, aquella nit amb tot a punt, i durant el trajecte de la costa de l'ermita no us trobàveu els uns als altres, què sentíeu? —va preguntar'ls-hi el pop

—Vam tenir molta por, senyor Danseu!

—Això era por, era preocupació, cura, amor pels que estimes... quan a casa feu tard a dinar, o a sopar, els vostres pares els hi passa una mica això també! Que es preocupen...

—Uiii tant senyor Pop!! —van dir els pares i avis que hi havia al parc.

—Així doncs, esteu preparats per continuar tenint forquilles a casa? Algú sap doncs perquè us les vaig prendre?

Silenci, només es sentia silenci entre la multitud...

—Us ho explicaré bé doncs.... —va dir el pop— les forquilles us les he pres perquè aprenuéssiu els valors reals de la vida, a no fer desaparèixer l'infant que tots

portem dins, tot i que creixem, siguem adolescents, adults, gent gran... Perquè treballeu en equip grans i petits i us aneu coneixent passant moltes estones juntes, que creixeu junts perquè créixer i evolucionar és salut, és bo, i perquè si ens enfadem generem energia negativa i això ens acaba afectant a tots i entristint: Que m'ho diguin a mi per exemple!! Que em dona per robar plata... l'únic que quan m'enfado lo bo que tinc és que després ajudo a entendre una mica el món... Estic content perquè heu cooperat entre vosaltres, tot i tenir molta feina cadascú de vosaltres, heu escrit una bonica història que recordareu sempre, i que segur que els hi explicareu als vostres néts... "Nosaltres quan érem petits, o grans... vam viure en una època confinada, on hi havia un follet, que és el que va fer que actualment estiguem tant pendents de quants litres han plogut!! D'una bruixeta que ens va ensenyar a cuidar el nostre territori i estar pendents de les aus, d'ajudar a les persones del nostre poble, a cuidar dels animals, de regar i observar la natura... i d'un Pop molt especial... i molt savi, que ens va ensenyar lo important de la vida i de la cultura, i que en honor a ell, per això encara celebrem cada mes d'agost el festival del Danseu aquí les Piles!

I sobretot recordeu; a lis Pilis es menigin lis sapis amb forquillis!

—23 d'abril de 2020—